

Autonomenar-se

He vomitat l'indesxifrable,
la buidor dels mots, la insuficiència del llenguatge

He vomitat molta por, vergonya i culpa
M'he vomitat en l'autoimatge

Durant cinc anys, el vòmit dansava en silenci entre el quotidià
Tu sola podràs amb això
Però no, no podia. No sola

Vomitar-me, aturar-me, plantar-me,
bloquejar-me enmig d'aquest terreny d'implícits que anomenem normalitat.
Sentir que no ets prou, perquè mai n'hi ha prou. Que no vals la pena. Que la
teva opinió no és vàlida. Que no tens opinió. Que se'm fa gros. Que no em
serveix. Que el que m'envolta, el que hauria de ser, m'ofega.

He vomitat la malaltia de les idees preconcebudes, del que s'espera de tu. La
malaltia de la inèrcia, del prefabricat de pot. De la por a dir que tens por. Del
voler agradar. Dels fantasmes d'una infància adolorida i de la rigidesa d'un
context que estreny.

Vomitar-me em contenia i protegia. M'anestesiava. Vomitava perquè em
faltaven paraules. Perquè les que tenia no em servien. Perquè entre el meu
cap i el meu cos hi havia un abisme. Estava desconnectada. No m'agradava.
Em negava.

I ara i aquí, em desfaig entre el llenguatge. M'autonomo. *Bulímica*. Per tot el
silenci, per tota l'absència. Perquè el diagnòstic t'encapçala, t'aïlla i et redueix
en el marc de les invisibles. *És el teu problema*.

Però és que no neixes bulímica, arribes a ser-ho.